

De koning en de koning zeiden even niets.
De koning tilde het visje uit zijn kom.
Hij hield het in zijn handen.
Hij hield het vast alsof het een kindje was.
Het vissenkind hapte naar adem.

‘Dank je wel,’ zei de koning tegen de koning.
Maar hij klonk niet erg blij.
‘Het spijt me, maar ik weet niet
of ik van hem kan houden.
Ik had een gewoon kind gewild.
Deze is nat en glibberig.
En zijn schubben schuren.’
De koning rilde.
‘Het heeft tijd nodig,’ antwoordde de koning.
‘Ik moest ook even wennen.
Maar kijk eens in die ogen!’
Vissenkind hapte hapte hapte.
‘Gaat het wel goed met hem?’
Vissenkind spartelde en flapperde met zijn vinnen.
‘Misschien wil hij terug in zijn kom?’

‘Ja, misschien wel.’

Plons!

The background is a textured painting of a dark blue sea with several golden fish swimming. The fish are rendered in a simple, stylized manner with bright yellow-gold bodies and fins. The water is depicted with thick, expressive brushstrokes in various shades of blue and purple, creating a sense of depth and movement. The overall mood is mysterious and serene.

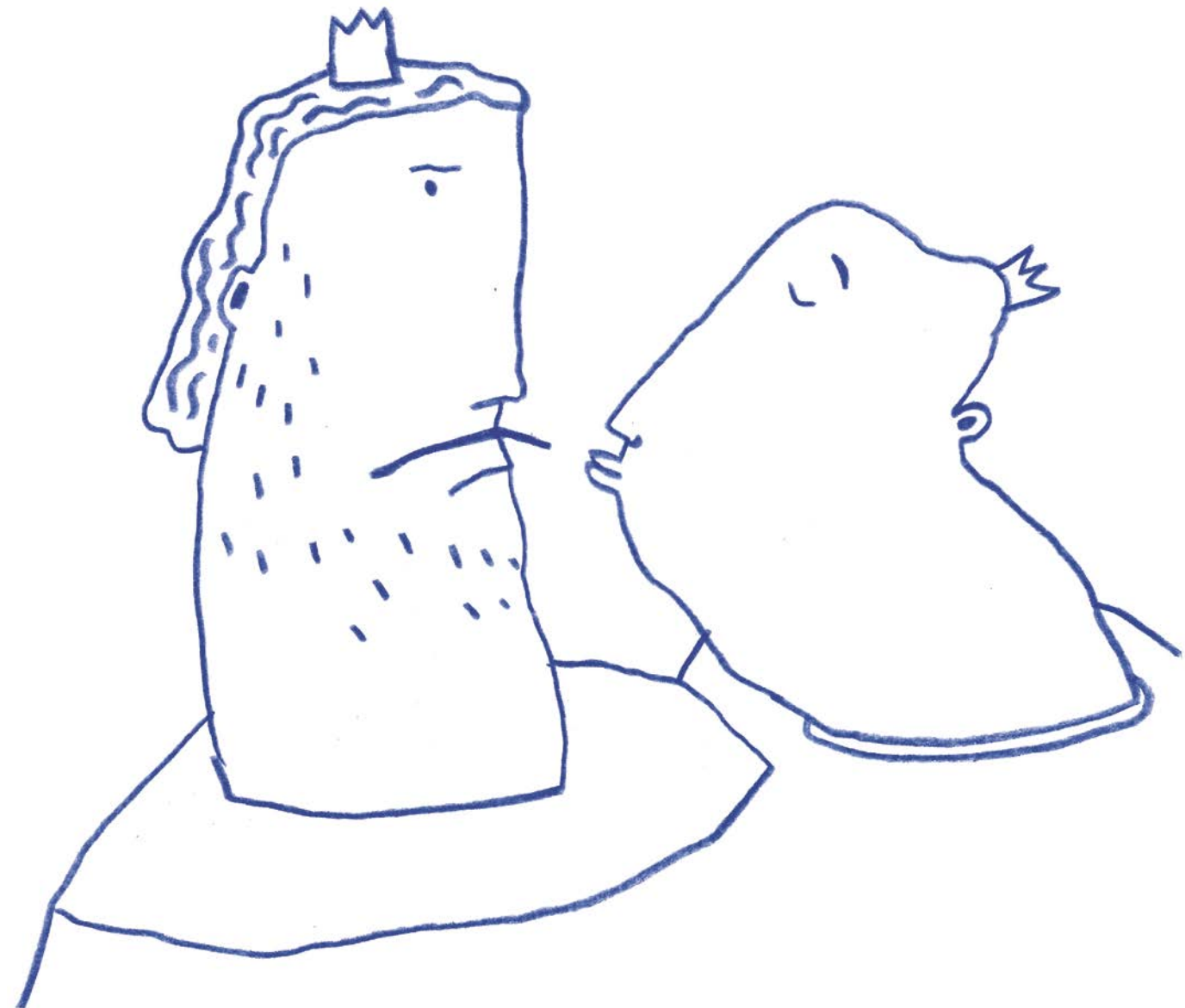
De koning en de koning kochten een grotere kom.
Niet zelf natuurlijk.
De lakei kocht een grotere kom.
Een koninklijke vissenkom.
Hij zette hem op tafel.
Er zaten plantjes in.
En steentjes en een neprotsje.
En ook een glijbaantje.
Met een heel klein strikje eromheen.

Vissenkind was dolblij.
Hij zwom rondjes.
Hij zwom kriskras.
Langs de planten en over de neprots.
Hij gleed van zijn glijbaantje.
En hij hapte niet meer naar adem.
'Hij voelt zich thuis,' zei de koning.
'Hij zwemt zo stoer.
Hij is een echt jongetje.'
'Nee,' zei de koning. 'Hij is een echte vis.'

Zo'n klein visje!
Met zulke kleine vinnetjes!
En de wereld is zo groot, dacht hij.
Het lukt hem nooit.

Het echte Vissenkind groeide niet.
'Moet hij niet meer eten?' vroeg de koning.
'Als vissen te veel eten, gaan ze dood,' zei de koning.
'Hoe weet je dat?'
'Ergens gelezen.'
De koning keek bezorgd.
'Maar hij is zo klein.'
'Ik vind hem precies groot genoeg.'

Maar de koning bleef zich zorgen maken.

Toen ging hij naar de koning.
'Waar heb je hem vandaan?' vroeg hij.
'Wat bedoel je, lief?'
'Ons kind. Waar heb je hem vandaan?'
De koning wou het eerst niet zeggen.
Toen kneep de koning de koning in zijn arm.
'Auw!'
'Zeg op!'
'Ik heb hem gekregen.'
'Van wie?'
'Van de burenen. De koningin
en de koningin. Zij hadden
een kind over.'
'Een kind over? Bepottelijk!'
riep de koning. En hij beende ervandoor.

De koning sloeg de deur achter zich dicht.
Hij holde door de tuin en kroop door de heg.
Hij liep naar het huis van de koningin en de
koningin, en belde aan.
'Wie bent u?' vroeg de bode.
'Ik ben de koning,' zei de koning. 'Van hiernaast.
Ik ben de buurman.'
De deur zwaaide open.

